

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: O. L., nar. X, bytem X

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963, sídlem Křížová
25, 225 08 Praha 5 (dále i ČSSZ),

v řízení o žalobě ze dne 7. 5. 2024 proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 2. 2024, č. j. X o
invalidní důchod

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 2. 2024, č. j. X se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Rozhodnutím č.j. X ze dne 15. 3. 2023 žalovaná zamítla žádost žalobce o přiznání nároku na invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na invalidní důchod dle § 40 zdp, tedy nesplnil podmínku potřebné doby pojištění, kdy dle § 40 odst. 2 zdp se potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity, u pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity, potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity. Podle posudku OSSZ Plzeň-město ze dne 27. 2. 2023 vznikla invalidita žalobce dne 1. 11. 2022, avšak žalobce získal v rozhodném období od 1. 11. 2012 do 31. 10. 2022 pouze 2 roky a 181 dnů pojištění a v rozhodném období od 1. 11. 2002 do 31. 10. 2022 pouze 7 roků a 28 dnů pojištění.

2. Žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 2. 2024, č. j. X, zamítla námitky žalobce proti uvedenému rozhodnutí a toto potvrdila, neboť se ztotožnila se závěry napadeného rozhodnutí ohledně žalobcem získané doby pojištění v rozhodném období před vznikem invalidity. Konstatovala, že žalobcův pracovní poměr u společnosti ZJ TRANSPORT s.r.o., dříve Fruhauf Transport, trval od 18. 6. 2008. Z rozsudku Okresního soudu Plzeň-město vyplývá, že tento pracovní poměr žalobce byl neplatně zrušen ve zkušební době. S odkazem na ust. § 69 odst. 1 a 2 zákona č. 262/2006 Sb. zákoníku práce, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2011, dospěla žalovaná k závěru, že za situace, kdy žalobce nedoložil, že zaměstnavateli písemně oznámil, že trvá na tom, aby jej i nadále zaměstnával a zároveň se se zaměstnavatelem písemně nedohodl jinak, pak platí, že jeho pracovní poměr skončil dohodou ve zkušební době dnem, kdy měl pracovní poměr tímto zrušením skončit. Povinností žalobce bylo projeviti svůj pracovní zájem písemně, přičemž rozhodný je stav, jaký tu byl v době vyhlášení soudního rozhodnutí o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru. Za situace, kdy se ve spisové dokumentaci nenachází a žalobce ani nedoložil písemné oznámení, z něhož by vyplývalo, že trval na tom, aby jej zaměstnavatel zaměstnával i nadále, pak nastala fikce rozvázání pracovního poměru po uplynutí zkušební doby. Zároveň bylo z evidenčních listů důchodového pojištění prokázáno, že žalobce pracoval v době od 12. 1. 2009 do 30. 4. 2014 v pracovním poměru u společnosti Safeguard Service, a.s., tedy v souhrnu svým jednáním projevili vůli, že netrvá na tom, aby jej společnost ZJ TRANSPORT s.r.o. nadále zaměstnávala. Žalovaná z uvedených důvodů nevyhověla požadavku žalobce, aby mu započítala jako dobu pojištění pro nárok na důchod celou dobu pracovního poměru u Fruhauf transport, jež dle něj měla trvat od 18. 6. 2008 do 27. 3. 2019, a započítala mu dobu pojištění od 18. 6. 2008 do 9. 5. 2011. S ohledem na to, že žalobce v té době již pracoval u jiného zaměstnavatele, společnosti Safeguard Service, a.s., postupovala žalovaná při zápočtu doby pojištění žalobce v souladu s § 14 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. S ohledem na to, že předmětem námitky žalobce nebylo posouzení zdravotního stavu žalobce, byla v rámci námitkového řízení provedena recenze posudku z 27. 2. 2023, z níž vyplynulo, že posudek z 27. 2. 2023 nevykazuje zjevné formální ani posudkové nedostatky a nebyl proto nalezen důvod k vypracování nového posudku o invaliditě v rámci námitkového řízení, tedy žalobce splňuje zdravotní podmínku pro přiznání invalidního důchodu prvního stupně, avšak nesplnil druhou podmínku, již je získání potřebné doby pojištění dle § 40 odst. 1 písm. f) a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.

II.

Žaloba

3. Včasnou žalobou ze dne 7. 5. 2024 doručenou zdejšímu soudu dne 10. 5. 2024 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované. Žalobu odůvodnil tím, že žalovaná zamítla jeho žádost o přiznání invalidního důchodu, přičemž rozhodnutí ČSSZ je založeno na věcně nesprávných subjektivních skutkových a právních domněnkách, postrádá objektivní skutkový a právní podklad. Jako právní žalobní bod označil nesprávný výklad ust. § 69 odst. 1 zákoníku práce spočívající na nesprávné domněnce, že pro trvání pracovního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

oměru v případě jeho neplatného rozvázání zaměstnavatelem je nutné, aby zaměstnanec písemně oznámil zaměstnavateli po nabytí právní moci rozsudku, jímž se domohl soudního určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru, že trvá na dalším zaměstnávání. Věcně správný výklad ust. § 69 odst. 1 zákoníku práce podpořený konstantní judikaturou je, že pro trvání pracovního poměru v případě jeho neplatného rozvázání zaměstnavatelem je nutné, aby zaměstnanec písemně oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání, předtím, než soud pravomocně určí neplatnost rozvázání pracovního poměru.

4. Jako druhý žalobní bod označil žalobce věcně nesprávný výklad ust. § 69 odst. 2 zákoníku práce, na základě něhož byl učiněn nesprávný závěr, že jeho pracovní poměr u ZJ TRANSPORT, s.r.o. skončil fikcí dle ust. § 69 odst. 2 zákoníku práce, navíc bylo zcela věcně chybně určeno, že pracovní poměr skončil po uplynutí zkušební doby. Pracovní poměr však neskončil fikcí dle ust. § 69 odst. 2 zákoníku práce, ale trval dle ust. § 69 odst. 1 zákoníku práce po jeho neplatném rozvázání zaměstnavatelem, neboť mu žalobce dne 27. 10. 2008 odeslal doporučeně oznámení, že zrušení pracovního poměru ve zkušební době ke dni 10.8.2008 považuje za neplatné a trvá na tom, aby jej dále zaměstnával. Pokud by pracovní poměr skončil po uplynutí zkušební doby fikcí, jak v napadeném rozhodnutí uvedla ČSSZ, neskončil by dle § 69 odst. 2 zákoníku práce. Dle tohoto zákonného ustanovení by hypoteticky v případě, že by zaměstnavateli neodeslal dne 27. 10.2008 zmíněné oznámení, jeho pracovní poměr mohl skončit dne 10. 8. 2008, nikoli až po uplynutí zkušební doby.

5. Jako třetí žalobní bod žalobce označil vnitřní rozpor jednotlivých částí odůvodnění napadeného rozhodnutí a skutečnost, že ČSSZ v napadeném rozhodnutí nestanovila den skončení pracovního poměru. Sice uvedla, že „nastala fikce rozvázání pracovního poměru po uplynutí zkušební doby“, což je ale natolik vágní pojem, že není schopen určit, který den to bylo. ČSSZ sice uvedla, že na předmětný pracovní poměr vyhotovila evidenční listy důchodového pojištění od 18. 6. 2008 do 9. 5. 2011, ale nijak nezdůvodnila, z jakého právního a skutkového důvodu nevyhotovila předmětné evidenční listy i pro období po dni 9. 5. 2011. Tyto skutečnosti dle něj dokazují, že ČSSZ neměla v době vydání napadeného rozhodnutí jasno v otázce délky trvání předmětného pracovního poměru.

6. Jako čtvrtý žalobní bod žalobce označil, že ČSSZ neuvádí pravdu, tvrdí-li, že nedoložil doklad, jímž písemně projevoval svůj zájem na dalším zaměstnávání u ZJ TRANSPORT, s.r.o, neboť tento doklad musí mít ČSSZ ve své evidenci společně s předmětnými evidenčními listy důchodového pojištění vyhotovenými za období od 18. 6.2008 do 9. 5. 2011. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby byla napadená rozhodnutí zrušena.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná dne 13. 6.2024 ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce na podporu svých tvrzení, že jeho pracovní poměr u společnosti ZJ TRANSPORT s.r.o. trval od 18. 6. 2008 do 27. 3. 2019, a tudíž splnil nutný předpoklad účasti na pojištění pro vznik nároku na invalidní důchod, předložil rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 16. 2. 2011 č.j. 11 C 410/2008-393, jenž vyslovil, že zrušení pracovního poměru žalobce ke dni 10.8.2008 bylo neplatné, dále předložil rozhodnutí Úřadu práce ČR ze dne 28.12. 2011 kterým byl žalobci přiznán mzdový nárok za měsíce srpen, září a říjen 2011 nevyplacené zaměstnavatelem a písemné prohlášení žalobce vůči zaměstnavateli, v němž mu oznámil, že zrušení pracovního poměru ve zkušební době ke dni 10. 8.2008 považuje za neplatné a trvá na tom, aby ho

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zaměstnával. Žalovaná s odkazem na ust. § 11 odst. 2 věty třetí a ust. § 8 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění uvedla, že nepostačí prokázat pouze neplatnost skončení pracovního poměru, neboť nevyhnutelná je existence pracovněprávního vztahu, který zakládá účast na důchodovém pojištění. Z podkladů založených ve spise je naopak zřejmé, že žalobce byl mimo jiné od 1. 5. 2014 do 29. 11. 2015, potom od 31. 5. 2016 do 31. 8. 2016 a od 28. 3. 2017 veden v evidenci Úřadu práce ČR, v mezidobí byl zaměstnán u obchodní společnosti SAFEGUARD SERVICE, a.s., tedy v době, kdy měl dle jeho prohlášení stále trvat pracovní poměr u společnosti ZJ TRANSPORT s.r.o. Žalobce očividně vychází z chybné premisy pracovního poměru setrvale figurujícího jaksi na pozadí, jen – bez faktického jeho naplňování oběma stranami – přesto vyhověl (až do samotného výmazu společnosti z obchodního rejstříku) atributům doby pojištění zúčtitelné ve prospěch nároku na dávku důchodového pojištění v pojetí zákona, přitom žalobce sám ani netvrdí, že by v rámci tohoto pracovněprávního vztahu vykonával jakoukoli výdělečnou činnost. Doložil pouze přiznané mzdové nároky za měsíce srpen až říjen 2011 a polemika ohledně výkladu ustanovení zákoníku práce je pak pro posouzení jeho případného nároku bezvýznamná. Za tohoto stavu tak zůstává neměnným sporovaný výstup žalované, tj. z hlediska direktivy § 40 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění v žádném z úseků přicházejících v potaz nabyté (zadokumentované) doby neobstály z pohledu zákonem řečených minim, tzn. ve světle určených 5 roků pojištění získaných v posledních 10 letech (v kterémkoli období 10 roků dokončeném po vzniku invalidity), popř. 10 roků v posledních 20 letech před vznikem invalidity. Shromážděný spisový materiál současně nesvědčil pro připsání žalobcovy invalidity na vrub pracovního úrazu anebo invaliditě vzniklé před dosažením věku 18 let, což žalobce ani netvrdil. S ohledem na to, že skutkový ani právní argument způsobilý vyvrátit či alespoň znevěrohodnit dosud učiněné závěry, resp. argument podpořený odpovídajícími důkazními prostředky žalobce nepředstavil, navrhla žalovaná, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

8. V dané věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ustanovením § 76 s. ř. s.
9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. X ze dne 29. 2. 2024, jímž byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 29. 2. 2024 č.j. X a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění.
11. V projednávané věci je sporné, zda žalobce získal potřebnou dobu pojištění pro nárok na invalidní důchod za situace, kdy bylo zjištěno, že žalobcova pracovní schopnost poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 35 %, přičemž za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti byl určeno zdravotní postižení uvedené v kapitole V. (duševní poruchy a poruchy chování) pod položkou 7b (poruchy osobnosti – středně těžké postižení) přílohy k vyhlášce Ministerstva práce a sociálních věcí ČR č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

schopnosti pro účely invalidity. Den vzniku invalidity byl určen k datu psychiatrického vyšetření, tj. k 1. 11. 2022.

12. Ve správním řízení bylo prokázáno, že mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem, společností Fruhauf Transport (po dni 11. 1. 2011 ZJ TRANSPORT s.r.o.), byla dne 18. 6. 2008 uzavřena pracovní smlouva, přičemž takto vzniklý pracovní poměr byl zaměstnavatelem ve zkušební době ke dni 10. 8. 2008 zrušen. Žalobce svému zaměstnavateli dne 24.10.2008 písemně oznámil, že zrušení pracovního poměru považuje za neplatné a trvá na tom, aby jej nadále zaměstnával. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město č.j. 11 C 410/2008-393 ze dne 16. 2. 2011, jenž nabyl právní moci dne 10. 5. 2011, bylo určeno, že zrušení pracovního poměru žalobce je neplatné.

13. Podle § 38 písm. a) zákona 155/1999 Sb., o důchodovém pojištění *„Pojištěnec má nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.“*

14. Dle ust. § 69 odst. 1 věta první zák. č. 262/2006 Sb. *„Dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď nebo zrušil-li s ním zaměstnavatel neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době, a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli bez zbytečného odkladu písemně, že trvá na tom, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy nebo platu.“*

15. Žalobce předně namítal, že výklad ust. § 69 odst. 1 zákoníku práce správními orgány spočívá na nesprávné domněnce, že pro trvání pracovního poměru v případě jeho neplatného rozvázání zaměstnavatelem je nutné, aby zaměstnanec písemně oznámil zaměstnavateli po nabytí právní moci rozsudku, jímž se zaměstnanec domohl soudního určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru, že trvá na dalším zaměstnávání, přestože věcně správný výklad tohoto ustanovení podpořený konstantní judikaturou je, že pro trvání pracovního poměru v případě jeho neplatného rozvázání zaměstnavatelem, je nutné, aby zaměstnanec písemně oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání před tím, než soud pravomocně určí neplatnost rozvázání pracovního poměru.

16. Z výše uvedeného je dle názoru soudu zřejmé, že žalobce měl poté, co byl jeho pracovní poměr zrušen, zájem na dalším zaměstnávání, což svému zaměstnavateli v souladu se zákonem včas a písemně sdělil. S ohledem na to, že následně neprohlásil, že již netrvá na tom, aby jej zaměstnavatel nadále zaměstnával, a s ohledem na to, že se svého nároku domáhal soudně, je zřejmé, že jeho zájem pokračovat v pracovním poměru trval. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalované, že bylo nezbytné, aby žalobce svůj zájem na dalším zaměstnávání projevil písemně a že rozhodný je stav, jaký tu byl v době vyhlášení soudního rozhodnutí o určení neplatnosti pracovního poměru. Soud se však neztotožňuje se závěrem žalované, že bylo nezbytné, aby žalobce svému zaměstnavateli opětovně sdělil, že na dalším zaměstnávání trvá, neboť to bylo s ohledem na uvedené skutečnosti zjevné. Žalobce v zájmu dosažení dalšího pokračování pracovního poměru splnil zákonem stanovené podmínky, tj. písemně oznámil zaměstnavateli bez dalšího odkladu, že na dalším zaměstnávání trvá, dovolal se řádným způsobem neplatnosti rozvázání pracovního poměru a podal u soudu žalobu o určení, že rozvázání pracovního poměru je neplatné v souladu s § 72 zákoníku práce. Lhůta pro splnění povinnosti zaměstnance učinit uvedené oznámení začíná dnem následujícím po dni, kterým pracovní poměr měl podle výpovědi, okamžitého zrušení či ve zkušební době skončit, a končí dnem, jímž byla určena neplatnost rozvázání pracovního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

poměru, nejpozději do rozhodnutí soudu, jímž bylo řízení o žalobě o určení neplatnosti rozvázání pracovního poměru pravomocně skončeno, a kterým byla určena neplatnost rozvázání pracovního poměru. Zaměstnanec přitom může své rozhodnutí o tom, zda trvá na tom, aby ho zaměstnavatel nadále zaměstnával, změnit, a to i opakovaně, avšak nejpozději smí změnu provést do konce rozhodnutí, v němž může zaměstnavateli oznámit, že trvá na dalším zaměstnávání. Pro další pokračování pracovního poměru je proto rozhodné, jaké své stanovisko o tom, zda na dalším zaměstnávání trvá či nikoli, oznámil zaměstnavateli v poslední den uvedeného období. Tuto žalobní námitku proto soud shledal důvodnou, neboť je zjevné, že žalobce svůj zájem nadále pokračovat v pracovním poměru projevil.

17. V té souvislosti považuje soud za důvodnou i druhou a čtvrtou žalobní námitku, že neodpovídá skutečnosti, pokud žalovaná uvádí, že žalobce nedoložil doklad, jímž by písemně projevil zájem na dalším zaměstnávání. Soud se neztotožňuje ani se závěrem žalované, že pokud žalobce v období od 12. 1. 2009 do 30. 4. 2014 pracoval ve společnosti Safeguard Service, a.s., deklaroval tím, že netrvá na dalším zaměstnávání společností ZJ TRANSPORT s.r.o. Tento závěr by bylo možno učinit v případě, že by žalobce zároveň odvolal své oznámení z 24. 10. 2008 a zaměstnavateli ZJ TRANSPORT s.r.o. sdělil, že na dalším zaměstnávání již netrvá, což však neučinil. Skutečnost, že žalobce nastoupil k jinému zaměstnavateli, dle názoru soudu svědčí pouze o tom, že se aktivně snažil zajistit své materiální potřeby prací u jiného zaměstnavatele v situaci, kdy, v té době bezvýsledně, nesouhlasil se zrušením předchozího pracovního poměru.

18. Žalobce dále namítal vnitřní rozpor jednotlivých částí odůvodnění napadeného rozhodnutí a skutečnost, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nestanovila den skončení pracovního poměru, když uvedla, že „nastala fikce rozvázání pracovního poměru po uplynutí zkušební doby“, což je ale vágní pojem, z něhož není schopen určit, který den to dle ČSSZ bylo. Uvedl, že žalovaná uvedla, že na předmětný pracovní poměr vyhotovila evidenční listy důchodového pojištění od 18. 6. 2008 do 9. 5. 2011, ale nijak nezdůvodnila, z jakého právního a skutkového důvodu nevyhotovila předmětné evidenční listy i pro období po dni 9. 5. 2011.

19. V řízení bylo zjištěno, že dne 17.7.2018 vydal Krajský soud v Plzni usnesení č.j. 38 Cm 302/2018-6, jímž bylo rozhodnuto o zrušení společnosti ZJ TRANSPORT s.r.o., byla nařízena její likvidace a byl jmenován likvidátor, který následně žalované na dotaz sdělil, že mu statutární zástupce likvidované společnosti neposkytl žádnou součinnost, nepředal účetnictví, seznam majetku, závazků, zaměstnanců ani jiné dokumenty, a z tohoto důvodu nemůže potvrdit dobu za trvání zaměstnání žalobce. Soud se s ohledem na obsah napadeného rozhodnutí ztotožňuje s námitkou žalobce, že žalovaná neodůvodnila, z jakého důvodu vyhotovila evidenční list zaměstnání žalobce u uvedené společnosti právě do data 9.5.2011 a v této části je proto její rozhodnutí nepřezkoumatelné.

20. Soud shledal žalobní námitky důvodnými, a proto napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu projednání.

21. O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému v souvislosti s řízením žádné náklady nevznikly, tyto ani nepožadoval, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň dne 11. 10. 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.